

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

РАСПИС

свима окружним начелствима

Г. Министар Народне Привреде, писмом од 12. ов. мес. ПБр. 12562, известио ме је, да је ове године велику штету причинила гусеница, и да од ње прети опасност воћкама и за идућу годину. Да то не наступи, г. Министар Народне Привреде издао је наредбу преко тога начелства, да се воћке и цвеће у близини воћњака и шљивара очисте од гњезда с јајима тога лештира и за извршење тога оставио је рок до 15. октобра т. год.

Како су по закону о „уништавању штетних животиња и биљака и заштити корисних животиња“ дужни да то ураде на приватним имањима њихови сопственици или закупци, а општине, односно села, на јавним местима и у својим заборанима; како је тај закон лабаво, или никако није вршен, то препоручујем начелству — свима полицијским властима, да ове по чл. 7. наведеног закона, воде надзор над општинским властима о извршењу ове наредбе и наредбе Господина Министара Народне Привреде, и да их за невршење или лабаво вршење тога строго кажњавају.

ПН. 15210.

17. августа 1908. год.
у Београду.

Министар
Унутрашњих Дела,
Св. Милосављевић с. р.

КАЖЊЕНИ ЧИНОВНИЦИ

За разне службене неисправности кажњени су:

Г. *Тешман Николић*, начелник среза пчинског укором решењем г. Министара унутрашњих дела од 12. овог месеца ПН. 11102, а за кривицу из § 43. тач. 10. в. закона о чиновницима грађанског реда;

Г. *Милан Михаиловић*, писар Управе гр. Београда губитком платне за двадесет дана решењем г. Министара унутрашњих дела од 12. ов. мес. ПН. 13809, а за кривицу из § 43. тач. 10. под а. и б. зак. о чиновницима грађанског реда;

Г. *Ђорђе Луковић*, начелник округа крајинског губитком једномесечне плате решењем г. Министара унутрашњих дела од 13. ов. мес. ПН. 15001, а за кривицу из § 43. тач. 1. и 10. а. закона о чиновницима грађанског реда;

Г. *Коста Богдановић*, начелник среза јабланичког укором решењем г. Министара унутрашњих дела од 13. ов. мес. ПН. 15019, а за кривицу из § 43. закона о чиновницима грађанског реда;

Г. *Доброслав Костић*, писар среза ваљевског губитком двомесечне плате решењем г. Министара унутрашњих дела од 14. ов. мес. ПН. 14533, а за кривицу из § 500. а. грађан. суд. поступка, и

Г. *Коста Стојановић*, начелник среза лепеничког укором решењем г. Министара унутрашњих дела од 14. ов. мес. ПН. 11520, а за кривицу из § 43. тач. 10. а. зак. о чиновницима грађанског реда.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Погрешно би било, ако би се у том случају бројало и узимало оно за доказано, за што има већи број сведока, већ се има да нађе које су сведоци истините а које нису. Да се то нађе, потребно је да се најбрижљивије подвргне оцени свака сведожба, и да се према свима ранијим моментима, ислеђеним околностима, према личности сведока, њиховом карактеру и животу оцени, чија ће сведожба имати вредности а чија не. Овде, дакле, судију не могу да вежу никаква законска правила, већ има да оцењује по свом личном нахођењу. Тако н. пр. ако два способна сведока сведоче да је А убио ножем Б, док друга три способна сведока тврде да је А у времену извршења дела био на другом месту с њима, судија ће ипак узети за доказано оно што прва два сведока сведоче, ако се нађе да су то разборити и честити грађани и да је до ситница подједнако описују сам догађај, а да су друга тројица непознати људи, или да им сведоци нису јасне, или да је један од њих познат као лакомислен а други

као близак рођак оптуженог. — Ако је број сведока подељен тако, да стоје н. пр. два противу два, и судија није у стању да увиди шта је истина, него му обоје изгледа могуће онда ће узети за доказано оно што је блаже за кривца — *in dubio mitius*.

§. 35.

Шта се може доказати сведоцима?¹⁾

Сведоци два способна сведока, које се слажу, потпун су доказ за све важне чињенице на којима треба засновати пресуду, изузев оних, за које је потребно нарочито знање или вештина па да се пронађу. Према овоме, сведоцима се може потпуно доказати:

а) *Кривично дело*. Ово је несумњиво кад су у питању кривична дела, која за собом не остављају трагове. Али и код кривичних дела која за собом остављају трагове може се сведоцима доказати само дело, т. ј. сва битна обележја или елементи дела, и ако се трагови више не могу увиђајем да утврде. Само у оваким случајевима, да би се отклонила свака сумња са сведоцима, треба тражити узрок, зашто се не могу констатовати трагови учињеног дела, н. пр. што је леш убијеног спаљен. Ако нема таквог узрока који би био довољан, то се не може узети да је дело сведоцима доказано. Даље је потребно да постоје још неке околности, којима се дело показује бар вероватним; и најзад, да се сведоци слажу и у најмањим ситницама и да је уз то отклоњена свака сумња о недопуштеном утицају на сведоке.

б) *Учинилац кривичног дела или виновник*. Да се сведоцима може доказати, да је једно одређено лице извршило кривично дело, морају сведоци тачно тврдити да је оптужени оно лице, које су они видели при вршењу дела, а ако они то само из неке сличности закључују, то не може бити речи о доказу.

в) *Поједине околности*.

Спорно је било питање: да ли сведоци морају и само извршење кривичног дела да опазе, а не да то изводе из неких других околности, па да им сведоцима буде потпун доказ о постојању дела?

Овде су се у мишљењима нарочито разилазили *Митермајер* с једне, и *Китка* и *Дулф* с друге стране. *Митермајер* налази, да сведоци не морају све чињенице својим чулима да опазе, па ипак се има узети да је сведоцима доказано дело. Он тврди (*Beweislehre* 363) да је довољно, кад се сведоцима односи на све чињенице, које међу собом стоје у тако тесној вези, да се кривично дело које је у питању јавља као неопходна последица те везе, и да се неке између тих чињеница, које сведоци нису видели, по свима природним законима морају узети да постоје, ако су истините све остале које су сведоци својим чулима опазили. Тако н. пр. ако сведоци сведоче да су видели како је А обио орман у коме је

¹⁾ *Rulf*, *Commentar* II 97—99; *Mittermaier*, *Beweislehre* 361—367.

стајао сат, и да су после обијања видели сат у руци оптуженог, то је извесно, да је сведоцима доказано, да је А извршио крађу, и ако они нису видели главну чињеницу — узимање сата. Супротно овоме *Китка* (*Beweislehre* 214—217) и *Рулф* (*Commentar* II 98) налазе да је *Митермајерово* мишљење погрешно и тврде да сведоци морају све чињенице, па и само извршење дела, непосредно својим чулима да опазе, а не да то из других околности изводе, и да се тек тада може рећи да је извршење дела сведоцима доказано. Ако се узме, веле они, да је, наведеном примеру доказана чињеница, да је А извршио крађу сата, то та чињеница није доказана сведоцима већ саставом основа подозрења, јер сведоци нису видели радњу која је битна за крађу, већ до ње долазе извођењем закључка из других чињеница које су опазили.

Докле је ово питање без значаја за реформирана законодавства, дотле је оно од вредности за сва стара са законском теоријом доказа, па и за наше. Важност његова огледа се у томе, што наш законодавац разликује у доказаној вредности сведоцима од саставног доказа, јер док се по § 243 смртна казна може изрећи на основу сведоцима дотле је то немогуће на основу саставног доказа, те стога и није свеједно, да ли ће се ово питање решити по првом или другом мишљењу. Тачније је друго мишљење, по коме се сведоцима има сматрати доказаном само она чињеница, коју је сведок непосредно својим чулима опазео, и то стога, што се особина саставног доказа састоји баш у томе, да једну од главних чињеница, н. пр. извршење дела, сведоци нису опазили, и да се она сасвим природно изводи из других чињеница с којима стоји у тесној вези.

§. 36.

Случајеви у којима се сведоцима једног сведока може узети за потпун доказ.

Ма да се за потпун доказ сведоцима по § 229 траже сагласне сведоцима бар два способна сведока, ипак је законодавац у извесним случајевима одступио од тога правила и допустио је, да се *извесне чињенице* могу потпуно доказати и сведоцима једног сведока. Те изузетке предвидео је § 230, који је веран превод § 270 аустријског крив. поступка од 1853, те се стога сви ти изузеци и у нас имају разумети онако исто, како их је била схватила и наука и пракса у Аустрији. Закон је предвидео ове изузетке.

1. *Први изузетак* садржи т. 1. и 2 § 230. По њима изказ онога према коме је кривично дело извршено, т. ј. *повређеног* или *оштећеног*, може у недостатку других доказа сам за себе о извесним чињеницама дати потпун доказ.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

DIE VERBRECHENSBEWEGUNG IM OSTLICHEN EUROPA

I Band. — Die Criminalität der Balkanländer.
von Dr. Arnold Wadler.

(НАСТАВАК)

Сем раније поменутих општих момента, који условљавају незнатније криминално учешће жена у свима земљама, у Србији постоје још и други утицаји. Нарочито је од великог утицаја та по-

јава, што је број варошких жена далеко мањи од сеоских, а контингент варошких криваца, као и у већини осталих земаља, много је већи од оних на селу. У Србији на 1.000 људи долази у селу око 970 жена, а у варошима само око 780 жена. Према броју варошких и сеоских жена учешће варошких жена у кривич. делима скоро је за два пута веће, него што би се могло то очекивати према укупном броју варошких жена. Број варошких жена чини отприлике $\frac{1}{8}$ свију сеоских жена,

а број осуђених варошких жена у овом периоду од 1896.—1905. чини просечно $\frac{1}{4}$, од броја осуђених сеоских жена у истом периоду. За интензитет кривичности жена још је значајнија околност, што је постојаност жена у вршењу кривич. дела мања него код људи. Просечно нема ни један пун проценат повратника међу осуђиваним женама (код људи као што смо раније видели преко 6%), па и код толиког процента нема ни један случај вишег поврата. Из те појаве W. за-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

кључује, да у Србији жене мање греше под притиском беде, него више у страшној ватри. Сем ових утицаја на мали проценат у криминалитету жена од уплива је још и то, што је сразмерно веће ослобођавање код жена него код људи.

И ако је утврђено мало учешће жена у криминалитету, а нарочито у деликтима противу својине, W. истиче како то непотврђује какво веће учешће женског сановништва у проституцији. Српска статистика показује, да је мало раширено јавно женскиње. Сем тога Србија показује у Европи најмању цифру ванбрачних порођаја, а и женску послугу добавља са стране. W. мисли, да је незнатном учешћу жена у криминалитету у опште на Балкану разлог тај, што ту није тако велика самосталност жена и што их мали развитак њихове личности спречава и у јачем вршењу кривичних дела. Њима као противност ставља енглеске жене, чије је учешће у криминалитету истина веће, али је веће и њихово учешће у укупном културном и друштвеном животу своје отаџбине.

При испитивању *ступња старости осуђених лица* морају се прво и нарочито посматрати малолетници. И по српском праву разликују се две групе малолетника: 1) релативно казнено недорасли (од 12 до 16 год.); и 2) привилегисани казнено одрасли, код којих до извесне границе старости (дунолетства) владају у одмеравању казне блажи обзира (од 16 до 21-ве године).

У доба од 1888—1905 лица осуђена од првостеп. судова показују апсолутно претежну множину лица из групе старости од 22—30 године. Ова старост изгледа према томе као нарочито критична криминално, али је то појава, која се може утврдити и код већине других земаља, и коју није тешко објаснити. Двадесета година је доба живота, када човек у своје физичком развићу доспева до највише границе; а у тим годинама он заснива и своју економску самосталност, с којом упоредо иде и одговорност и привредна беда. Тада се заснива породица, домаће огњиште и сопствено друштвено занимање. Зато ова група показује и релативно претерано велику кривичност. Док је од 100 казнено дораслих лица просечно у периоду 1889—1905 једва 22—24 припадало овој групи старости, падало је на 100 осуђених лица у годинама 1888—1895 просечно око 40, а у десетини 1896—1905 још преко 34 лица из ове групе старости.

После ове групе апсолутно показује највећу кривичност класа старости од 16—21 године, нарочито још кад се има на уму, да ова класа, противно старијим класама, обухвата време само од 5 година. Од осуђених за време 1888—1895 било је из ове класе просечно 546, а у идућој десетини преко 609 лица. Али релативна кривичност ове групе није тако велика. Од 100 лица казнено дораслог становништва било је 15—16 у доба од 16—21 године; код осуђених био је одговарајући проценат у десетинама (1885—95) готово непрекидно нешто већи од процента удела у становништву. За по-

следњих 10 година напротив учешће ове класе у кривич. делима скоро је идентично са својим уделом у становништву.

За терет криминалитета, који пада на остале (више) ступњеве старости није било класификације по годинама старости у статистич. материјалу до 1896. год. Дотле све године преко 30-те долазиле су под једну укупну позицију. Од 1896. год. води се класификација по десетинама од 31—40, 41—50, 51—60). У овим класама, као што се лако да објаснити, са растењем старости опада апсолутно учешће у кривич. делима. Са растењем старости опада поред физичке снаге, највећим делом и услед веће привредне равнотеже, не само подобност, већ уједно и подстрек за вршење кривич. дела. Када се посматрају сва лица од 30—60 год. као једна група, онда велико учешће у криминалитету оних лица од 31—40 год., даје за последњих десет година целој овој групи претеран проценат (43.5% свију осуђених) оптерећења криминалитетом, јер овај проценат премаша проценат ове групе у укупном становништву (40% свију казнено одраслих).

Код група малолетника испод 16 год. и стараца преко 60 год. апсолутно је мало учешће у кривич. делима. Просечно њихови се фактори прилично приближују, само што група стараца показује нешто већу кривичност од групе малолетника. Од укупног броја казнено дораслих 1895 до 1905. било је скоро 7% лица преко 60 год. старости; напротив пак учешће ових лица у укупном броју осуђених износи само око 2½%. Још повољнији су односи код малолетника, јер је у истом периоду од укупног броја становника подобних за злочин било 19% лица испод 16 година, а број осуда код ових лица износи само 2.5% од укупног броја осуђених, дакле скоро 8 пута мањи удео у криминалитету од удела у казнено дораслом становништву. Ово се објашњава поглавито тиме, што је код ове групе судија и законом принуђен, да много чешије него код осталих група доноси пресуде о ослобођавању.

Довде је било речи о учешћу појединих група у укупном криминалитету. Што се тиче учешћа појединих група у разним категоријама крив. дела, а још више у појединим деликтима, наравно да се показују знатна одступања. На жалост о овом учешћу има података само за време од 1888—1896 год. Класа старости од 21—30 год. показује апсолутно највећу криминалну оптерећеност у свима категоријама кривич. дела, изузев злочина и престапа у службеној дужности, код којих се примећује одступање ка вишим ступњевима старости. И код деликата противу државе види се скретање криминалног учешћа ка вишим класама старости, док обе најниже класе показују и апсолутно и релативно незнатну оптерећеност. Највише се приближује односима код укупног криминалитета групи сање код крив. дела противу личности. Подаци, који постоје само за 1896. год., показују у ствари степенасто опадање вршења деликата противу личности са растењем старости, али је одговарајуће

опадање код кривич. дела противу својине још много енергичније. Ово се објашњава донекле тиме, што код имовинских деликата за све време посматрања ниже класе старости и показују сразмерно далеко веће учешће, него ли код ма које друге категорије крив. дела и код укупног криминалитета.

Што се тиче *народности* у Србији, њихов је однос прилично прост и погодан за упоредно разматрање. Главни део становништва (преко девет десетина) припада српском племену. Сем тога има око 6 проц. Румуна, док на све остале народности заједно долази само око 3 проц. од укупног становништва. О националним размирицама између ових разних племена готово не може бити ни речи. Код Румуна примећује се нагла културна асимилација, која је настала од 90-тих година. Ми не би рекли, да стоји овај W-ов навод и ако га поткрепљује нашом статистиком, јер ако и у колико има какве асимилације, она извесно није нагла, већ напротив врло спора. Са српским живљем расте упоредо само и број „осталих народности“, које су све заједно стављене под једну позицију, што је свакако једна статистичка мана.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Миливоје Ј. Петровић.

НОВО КАЗНЕНО ПРАВО ЗА МАЛОЛЕТНИКЕ У АУСТРИЈИ.

— Dr. jur. Alfred Gross. —

I. Одредбе материјално-правног садржаја.

1. Урачуљивост код деце и малолетника.

(НАСТАВАК)

Противно Code pénal-у и царевинском казненом закону с правом није остао пројекат при томе. Пошто за појам дела и његов казнено-правни значај мора да се узме у обзир не само интелектуални квалитет, већ и *моменат стварање воље*, мора се одобрити, што је пројекат поставио за појам урачуљивости *поред* увиђања неправда радње и захтев способности „да своју вољу саобрази овом увиђању.“ Чак тамо, где код малолетника постоје представе о праву и неправу за поједини случај, нису ове представе, нарочито ако је малолетник доба ближе детињству, достигле такву чврстину, да оне у ствари дејствују као мотивисање представе спречавања. Лако следује малолетник, услед своје слабе способности противљења, искушењима, која на њ наиђу и обећавају му пролазна задовољства, и тако постане играчком својих пожуда и чежња, које се често са патолошким изненадношћу појављују: Ако се овде још урачула физичка и морална изопаченост, која се не ретко опажа код малолетних оптуженика услед поквареног васпитања, тада изгледа сасвим оправдано, кад се таква лица, ма се она у општем људском смислу означила и као урачуљива, *не подергавају државној каз-*

ни. Јер је она морална зрелост, која се тражи за кривцу, излив стварања карактера, које са навршетком 14. године у нашим земљама просечно није постигло довољну чврстину.

Формулисање урачуљивости, које је изабрао пројекат, значи једну радикалну реформу, пошто изгледа да се тиме дефинитивно напушта досада постојало схватање, по коме се урачуљивост код малолетника и одраслих *принципијелно* подједнако узима.

Несумњиво је, да се овим ствара за малолетнике *привилегисан положај*, пошто се за казнену способност истих тражи поглед постојања *општих* предпоставка за урачуљивост постојане интелектуалне и моралне зрелости. Стога ће се од сада код нас у поротном поступку постављати у сваком посебном случају питање у овом правцу и то као допуно питање (§ 319. крив. суд. пост.).

У погледу поступка наређује пројекат, да се у сваком случају, у коме се узме, да учинилац при извршењу дела није био навршио 20. годину, званично утврди његова старост (чл. IV.). Ако се при томе утврди, да учинилац у ово време није имао пуних 14. година, има се *обуставити* кривично ислеђење. Напротив ако се код лица, које је прешло 14. година, порече постојање душевне и моралне зрелости, онда се оно има *ослободити*.

Изложене претпоставке урачуљивости важе у *опште* за сва кривична дела. За одговор на питање, да ли је учинилац у време извршења радње био у доба детињства или у стању недовољног развића, меродавно је једино и само оно време, у коме је вољна радња *предузета*. Наступање исхода је — као у опште за време радње — *без утицаја*.

Деца и за некажњиве оглашени малолетници имају се предати кућном кажњењу, у колико се не примењују претпоставке о предаји ради васпитања (чл. I. одељ. 2.). Сада још није познато, од кога времена има да наступи ова брига за васпитање. Свакојако би било желети, да се она не односи на децу испод 6 година, јер нема места према овима за такве управне неге. Васпитање, које стоји под државним надзором, треба ипак, и ово се има извесно одобрити, да се примени не само поред казне, већ и као накнада казнено-правне репресије, а могуће је и тамо, где се још није дошло у сукоб са казним закоником.

Тиме што је пројекат код малолетника везао појам урачуљивости за извесне гаранције, стоји он у сагласности са новијим казнено-правним кодификацијама и општим мишљењем. У ствари још се само врло ретко заступа мишљење, да се за малолетнике и одрасле имају поставити исте претпоставке урачуљивости. Али управо околност, што предлог иде даље по немачки царевински закон, јер се не задовољава са установљењем клаузуле о разбору, оставља нам нерешено тешко питање, да ли ће дакле аустријски судија — у поротном суђењу поротник — бити способан, да себи прибави јасност о томе, да ли у поједином слу-

чују, постоје *обе* претпоставке, које закон захтева. То што немачки судија не испуњава праведно *лакши* задатак постављен му §-ом 56. казн. зак., јер он, без озбиљног труда око решења питања, узима да разбор постоји тада, кад је оптуженик имао извесно ма и најмање васпитање, даје нам повод за сумњу, да ли ће наш судија са више среће решити далеко тежи њему постављени задатак, чије извршење претпоставља не само добру вољу, већ и знатне психолошке и педагошке способности. Изгледа, да је ова мисао била пред очима и пројекту, кад он у чл. IV. § 2. налаже судији, да истражи околности, које служе за оцену душевне и моралне зрелости, особито да утврди односе, под којима је оптуженик одрастао и факта, која о покварености његовој могу дати извештај. При овој мисли пројекат на то, да ће судија, при изналажењу ових околности, које су у питању, наћи помоћи код чувара сиротних одн. код чланова милосрдних удружења, која су изабрала себи за предмет рада заштиту деце, бригу за малолетнике и бригу за отпуштене осуђенике. Ове *поверљиве личности* имају да на главном претресу (одн. претресу пред вишим судом), саопште суду резултат својих истраживања, и у овој функцији има се с њима поступати као са сведоцима. Према томе тежиште истраживања личних односа малолетног оптуженика не долази у дело-круг судијин, већ у извештавања, која врше поверљиве личности, а која ће се имати поглавито у том правцу кретати, у каквим је кућним и друштвеним односима малолетник одрастао, како се понашао у школи, какву је врсту посла изабрао, какве је употребљивости у свом послу и т. д. Тек на основу ових добивених информација, које имају да даду поверљиве личности, има судија да испита, да ли има да изрекне, да постоји законом захтевана душевна и морална зрелост.

Само је једно овде у питању — да ли ће се код нас наћи довољно таквих поверљивих личности, које ће вршити овај посао са потребном оданашћу и брижљивошћу. Пре свега, ниво образовања нашег народа у већини крунских земаља није тако висок, да би постојало потребно разумевање за ова социолошка тако особито важна питања; један добар део становништва понаша се према овим питањима чак потпуно без икаквог интереса; исто тако наши привредни односи нису тако подесни, да би се потребан велики број људи, материјално безбрижних, примио ових задатака са потребном љубави, како пројекат ово замишља. Проста лакоумност и површност старца може овде нанети највећу штету. Не долази на последње место и национална поцепаност, од које, као што се то код нас показало, није на жалост поштеђена ни област бриге за малолетнике, и која стоји на путу као сметња свесно смишљеној делатности о бризи за малолетнике. Свакојако, то је највећа сумња, која се може истаћи против владиног предлога. Ипак не могу овде песимистичке сумње потамнети добре владине намере. Будућ-

ност ће показати, да ли ова установа поверљивих личности има способности за живот код нас.

Има се покудити, што пројекат поступа са овим лицима као са сведоцима, и што ће их као такве закљичати на главном претресу. Ово је једна незгода, која неће ништа допринети томе, да ова установа постане популарнија. Ова би се одредба имала свакојако избацити, у толико пре, што ова поверљива личност већ при ступању у своју дужност има да се заветује на савесно испуњавање дужности.

2. Условна осуда.

Упорно противљење, које је код нас са надлежне стране чињено према условној осуди, уливало је веровање, да се она неће никад увести. У толико више изненађује, кад сад нови пројекат у *довољној мери* поступа праведно према овој установи. Са увођењем условне осуде као *правне установе* и њеним увршћивањем у правни поредак извршиће се један леп део од законодавца правилно схваћеног непрекидног правног развића и испуниће се дужност, коју је имао већ законодавац 19-ог века. Јер мисао, да се са казном не свршава све, да шта више тек од тада почиње најважнија функција казног правосуђа, налази се у законима Јозефа II. довољно јасно исказана. Особито је овима поред установе привременог отпуста својствена мисао, да закон мора дати могућност, да се несрећнику, који је кривично дело учинио „више из искушења, но из сопственог нагона“, опрости *издржање казне* под околностима потпуно и то не *путем помиловања*, већ на основу *судске одлуке*. Као прикривене издатке овог казног попуштања путем судске одлуке, дао је потоњи правни поредак изузетно право ублажавања, које је затим пракса, извесно противно *ratio legis*, направила редовним. Сада се увођењем условне осуде, у колико је пројекат привремено предвиђа за малолетнике, наставља онај правно-историјски процес развића, који је био прекинут кодификацијом 19-ог века.

а) Што се тиче *система*, пројекат сматра да се треба држати средине између белгијског и америчког система. Као француско-белгијској мустри, треба и код нас да се управо обустави извршење казне. При томе треба да се оствари наша идеја, да није право, да се малолетник, који се можда клати на стази права услед мстива, који се даду оправдати, остави самом себи, већ да је, шта више, човечанска дужност, да се он изведе на прави пут, ако он није у стању, да га сам нађе.

Пројекат је с пуно такта и разумевања наших односа одбио, да се уведе надзор, који би вршили *државни органи*. Овај би се у ствари претворно у полицијски надзор, који се чланом VI. укида у опште за малолетнике. Шта више, заштитни надзор имају да врше горе поменуте поверљиве личности. Овај надзор има према слободном судијском умеровању да наступи у оним случајима, у којима је изречена казна лишења слободе за дуже време од 1 месеца, према томе никад,

кад условна осуда гласи на новчану казну. Личности, које су одређене да врше заштитни надзор, имају одприлике исти положај, као немачки старатељи у случају предаје у какву фамилију ради испитања. Према чл. IV. § 4. оне су обавезне да воде надзор о начину живота и послу малолетника, да на њ дејствују поуком, и да се брину, да престану неваљалства малолетника и да се поправи његово понашање, а у потребном случају и да издејствују судске опомене. Истовремено је старатељима наложено, да отклоне све, чиме би околина малолетника могла неповољно на овог дејствовати или му иначе сметати у поштенom даљем раду. Такође суд треба да има могућности, да тражи повремене извештаје.

Како ће се ближе извршити овај заштитни надзор остало је да се пропише правилником.

(наставиће се)

Др. Д. М. Суботић.

ЗАБЛУДЕ ПРИ ИДЕНТИФИКОВАЊУ ЛЕШЕВА И ЖИВИХ ЛИЧНОСТИ

Р. А. Рајс

ПРОФЕСОР ПОЛИЦИЈЕ НА УНИВЕРЗИТЕТУ У ЛОЗАНИ.

Познавање живих лица и лешева преко сведока врло је важно са гледишта судских и полицијских истрага, јер од њега често пута зависи осуда или ослобођење окривљеног. На жалост, ово познанство преко сведока више пута сумњиво је. Заблуде у овоме правцу многобројне су. Има ваздан примера у којима су сведоци на судским претресима категорички и са највећим убеђењем тврдили да познају окривљеног, док је овај успевао да докаже неоспоран *alibi*. Ово упознавање или погрешно познавање од стране сведока веома је опасно за манифестацију истине, и тога је потребно обратити му озбиљну пажњу. У току даљег излагања изнећемо неколико примера погрешног познавања, које смо лично студирали, и покушати да објаснимо заблуде сведока у овим конкретним случајевима.

* * *

Случајеви погрешног познавања лешева релативно су веома многобројни. Неке и Хелвиг цитирали су већ неколико типичних примера; ми лично студирали смо ове:

1. Пре неколико год. становали смо у околини Лозане, и пут за кућу пролазио нам је кроз један пасаж у нивоу железничке пруге Лозана—Монтре—Бриг. Једног фебруарског вечера враћали смо се кући у друштву једног студента, који је станао у близини наше куће. Кад смо приспели у пасаж, неколико радника позваше нас да им помогнемо, да са железничких шина уклоне једног, добро одевеног човека, кога воз беше прегазио. И ми и наш сапутник прегледали смо пажљиво прегаженог, који у осталом и није био много нагрђен: на глави, у близини

десне слепоочнице налазила се дубока и широка рана, а обе руке и ноге биле су сломљене. Лице је било врло мало умрљано крвљу. За време док смо се ми бавили прегледом леша, један радник нашао је у близини шешир погинулог на коме је стајала фирма једног шеширџије из Турина, због чега смо и ја и мој сапутник дошли до закључка, да је погинули по народности Талијан. Пошто смо још у залуд претресли одело непознатог, у циљу проналаска доказа о његовој идентичности, покрили смо леш једним чаршавом и продужили пут кућама у разговору о узроку смрти овог лица. Сутра дан изјутра мој сапутник дознаде, да је погинули један од његових блиских сродника, с којим се врло често сретао, и кога је с тога врло добро познавао. И ако смо обојица леш релативно дуго посматрали, ипак га он није могао познати, већ га је, шта више, сматрао за Талијана.

2. Један човек извршио је самоубиство скочивши у провалију са једног од наших мостова. Позван одмах на лице места, жандарм познаде у самоубици једну врло добро познату личност из Лозане. Кад је мало доцније леш пренет у полицијску стражару, и судски лекар, и истражни судија, и овога писар, и многе друге присутне личности такође су познали у самоубици ону исту личност коју и жандарм. Одмах је један од полицијских агената послат, да са највећом обзирношћу извести удову покојникову о несрећи која се догодила. Можете већ замислити колико се изненадио овај честит човек кад је пред собом угледао тобожњег самоубицу, који беше изишао да му отвори капију! Леш је у истини био једне друге личности из Лозане, која је личила на замишљеног самоубицу само по стасу и бради. Сви дакле, почев од истражног судије па до простог агента локалне полиције, пали су у исту заблуду приликом идентификовања самоубичиног леша.

3. У башти једне виле, о једном дрвету, нађен је обешен човек. Личности, које су ово откриле, упутише се у најближу полицијску стражару у циљу саопштења овог жалосног открића. На путу среташе жену једног поштанског чиновника и испричаше јој догађај. Из радозналости ова отиде на лице места и, што је важно, на први поглед, и без икаквих претходних обавештења, познаде у обешеном свога мужа, јурну на леш, отпоче га љубити и нарицати за прераним свршетком свога супруга.

Пошто је ово познанство леша и званично констатовано, извештен је и месни директор поште о самоубиству свог чиновника. Одмах по пријему овог извештаја директор се упутио у одљење, у коме је самоубица радио, ради саопштења примљене новости. Може се већ замислити колико је било његово изненађење, кад је званичног самоубицу затекао живог и здравог где седи са столом и ради.

4. Ноћу између 31. децембра и 1. јануара 1908. год. једна радничка фамилија беше дошла у варош да што свечаније дочека нову годину. Фамилију ову сачињавали су: отац, овога жена стара

57 год., њихов син са женом и неколико пријатеља. Син је био из првог очевог брака, али га је маћеха однеговала; имао је 26 година. Пошто су заједно и весело провели до 2 часа по поноћи, фамилија се растурила; отац и мати отишли су, изјављујући да хоће да се врате кући. У 3¹/₂ часа изјутра, на подножју једних мермерних степеница, пролазници су нашли једну, доста стару жену, која је крљала. Изгледало је по свему, да је ова жена пала са степеница и том приликом разбила главу. Одмах је дозвана полиција и повређена је, уз припомоћ неколико личности из публице, пренета је у најближу полицијску стражару. Међу личностима које су у овом преносу суделовале, налазио се и син нашег радника, који је у стражари изближе видео повређену и још захтевао да је покрију каквим покривачем. Жена ова умрла је, и пошто њен леш нико није тражио, то су га фотографисали и фотографију са тачним личним описом обзнанили преко новина. Јануара 4. у обзнањеној фотографији суседи су познали жену радникову, који је још био пијан, те није ни опазио нестанак женин. Пасторак, који је активно учествовао у преношењу своје повређене маћехе, није је, дакле, познао.

Ове заблуде у идентификацији Хелвиг приписује једино аутосугестији. По њему, у свима случајевима заблуда приликом идентификовања, једна или више индивиду-а, обавештене у напред о приликама под којима је смрт проузрокована, сугерирају саме себе, да је погинули тај и тај, и продужују мислити у овом правцу чак и онда, кад одело и општа спољашњост леша не одговарају ни у колико оделу и спољашности замишљеног покојника.

Допуштамо, да у извесним случајевима аутосугестија може бити узрок заблуде у идентификовању. Она је и у случајевима под 2 и 3 имала извесног утицаја. У случају под 2 она је код истражног судије, судског лекара и осталих била изазвана заблудом агента још у самом почетку идентификовања леша; у случају под 3 жена је, видев леш издалека, била јако потрешена малом сличношћу обешеног са њеним мужем, и под утицајем аутосугестије отишла толико далеко, да је више пута загрлила и пољубила њој потпуно непознати леш. Изгледа нам, међутим, да сама аутосугестија није довољна да објасни узроке заблуда у идентификацији чак и у ова два случаја, а у случајевима под 1 и 4 о њој не може бити ни говора. Немогуће је, доиста, претпоставити, да су млад човек (1) и пасторак (4) били уобразили да се налазе пред непознатим лешевима. Оба млада човека приспели су на лице места без икаквих претходних информација о догађајима, и посматрали лешеве неузбуђујући се ни најмање њиховим изгледима. Непознавање лешева у сва два, као и у већини других случајева погрешне идентификације, има своје главне узроке [у *положају тела и специјалном изгледу лица* на које ми нисмо навикнути.

И доиста, човек је толико навикнут да посматра свога ближњег у положају

вертикалном, било приликом стојања или ходања, било приликом седења, да му је тешко и замислити га у другом положају. пошто је слика у првом положају дубоко урезана у памети. Кад свог ближњег одједном видимо како лежи хоризонтално, ми га најчешће нећемо познати, зато што га нисмо никад или смо га врло ретко виђали у овом положају. Какав чудан или непознат утисак производи понекад на нас наш најбољи пријатељ кад га затекнемо да лежи или да спава! И зар нам само наше лице, посматрајући га у огледалу код берберина приликом бријања, не изгледа по мало непознато кад главу уназад повијемо и наслонимо је на специјалну наслоњачу? Моћ познавања код извесних људи веома је мало развијена.

Казали смо, да је и специјални изглед лешева узрок заблудама приликом њиховог идентификовања. Изглед мртваца обично се веома много разликује од изгледа живог лица, и с тога је у већини случајева публици непознат. Одсуство боје лица, затворени очни капци и т. д. све то у толикој мери измени изглед лица, да нам се оно појављује као непознато. Ако се још има у виду да већина људи, нарочите жене, осећају истински страх од лешева, услед чега су веома узбуђени кад су принуђени да их посматрају, онда ће се још лакше разумети заблуде при идентификовању лешева.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

с француског,
Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

Суд општине долске у срезу белопа-
ланачком актом својим Бр. 800 пита:

„По пореским књигама ове општине
води се више од 200 лица странаца (из
других општина), која плаћају порезу на
своја имања у овој општини.

Од ових највише имају непокретна
имања, као странци, грађани из варошице
Беле-Паланке, и кад је време наплати
порезе, суд ове општине одређује дан
наплате порезе овим странцима, и шаље
им уредне позиве преко дотич. оп. суда,
да им се на потпис акта предаду, те да
порезу означену у позивима донесу.

Врло ретко који од дотичних странаца
нађе за сходно да следује позиву по коме
је позват. И услед тога велика сума њи-
хове порезе остаје ненаплаћена и пре-
води се на дугу.

Због овога, у прошлој 1907. г. м-ца
октобра суд ове општине казнио је
неколико пореских дужника, који нису
следовали позиву, примењујући §. 327.
тач. 1. кривич. зак.

Пиротски првост. суд, решењем сво-
јим Бр. 17462. од 1-ХП-1907. г. а по из-
јављеној жалби осуђеног лица поништио
је пресуду овога суда са разлога:

Кад је жалилац као порески обвезник
имао плаћати порезу у тој општини а живи
у Белој-Паланци, онда је суд погрешно
што га је и позвао за порезу, да тој оп-
штини предстане, већ је требао да порезу
наплати преко општине Бело-Паланачке.

Према томе Суд је жалиоца ненад-
лежно позивао, те га за недолазак на
позив није могао ни кажњавати“.

Моли се уредништво, да на основу
напред изложеног, изнесе своје мишљење.
у „Полицијском Гласнику“: да ли суд не
треба странце позивима тражити за пор-
езу; да ли им се не може § 327.
тач. 1. крив. зак. за недолазак примењивати;
и којим путем треба порезу од њих
наплаћивати?

— На ово питање одговарамо:

По члану 15. закона о непосредном
порезу, сопственици земљишта задужују
се порезом у оној општини где се зем-
љиште налази, па је правилно, што и тај
суд задужује порезом све оне, који имају
имања у тој општини.

Кад сопственици ових имања не плате
сами порез општини у року, који је за-
коном остављен, онда општински суд има
два начина да ову наплату изврши.

Један је од тих начина да наплату
тражи преко оних општина у којима соп-
ственици живе, а други је да берићет са
дотичног имања узме у попис, чим га соп-
ственици ореде, и да га сам изложи
продаји.

Овај последњи начин задаје, истина,
више посла суду, али је увек сигурнији,
јер је само један пример довољан, па да
сви остали сопственици одмах сами по-
ложе порез.

У пореској пракси показало се, да оп-
штине нерадо врше наплату пореза за
друге општине, те тако многе суме за-
старевају, а општински прирез такође
пропада.

Позивању и кажњавању ових тако зва-
них странаца нема места, јер се из чл. 115.
а из речи: „или тражити порез за рачун
друге општине“, види: да се наплата мора
тражити преко друге општине, ако се не
врши наплата непосредно из покретно-
сти (езгекуцијом) или издавањем имања
под закуп, те право кажњавања припада
власти, где дотични порески дужник живи,
а не тој општини.

Према томе и одлука је првостепеног
суда потпуно умесна и законита.

II.

Деловођа општине бабљанске пита:
„Актом својим Бр. 554. Суд општине
бабљанске тражио је извештај од Управе
рудника „Космај“ и „Бабе“, колико је у-
права рудника купила килограма креч-
ног камена од појединих лица из околине,
пошто се исти продаје по тежини.

Ово је потребно суду зато, да би могао
од продавца наплатити мерину по 5 пара
динарских од 100 кграма, пошто се камен
мери на рударском кантару а не оп-
штинском.

На камен, који се вади из оних места,
која по концесији припадају руднику,
општина није тражила мерину.

Управа рудника одговорила је суду,
да она не подлежи плаћању мерине по
чл. 1. закона о општинској мерини.

Моли се уредништво за обавештење:
да ли припада општини кантарија и ко-
лико кад би имала своја мерила, а ко-
лико кад се то мери на кантару управе
рудника, и то наравно само од продавца,
а не и на камен који сама управа вади,
јер суд на то и не тражи.

У исто време да се објасни: коме се
треба жалити, ако управа и даље неће
да наплаћује мерину за општинску касу?“

— На ово питање одговарамо:

По члану 1. закона о општинској ме-
рини, мерина се плаћа на све оно, што
се продаје по тежини или запремини, ако
износи количину преко 25 кграма одно-
сно литара.

Да општине могу наплаћивати ову
мерину, треба да имају и своја мерила,
јер ако ову услугу не чине зато што не-
мају мерила, онда им ни накнада не
припада.

Према овоме, ако општина бабљанска
има мерила и ако сопственици рудника
нису нарочито ослобођени концесијом од
овога плаћања, за себе и продавца, онда
продавци камена морају плаћати мерину
по чл. 10. закона о општинској мерини.

Ако управа рудника не би изашла
општини у сусрет у овом погледу, онда
се општина може жалити г. Министру
Народне Привреде.

III.

Суд општине мало-изворске, актом
својим Бр. 1368 и 1325, пита:

„Тачка 87. закона о таксама гласи:
„за извиђање иступа по тужби приват-
них 2 динара“.

Моли се уредништво за обавештење:
колику ће таксу суд наплатити кад тро-
јица поднесу једну заједничку тужбу пре-
тив извесног лица за једно иступно дело
— да ли само 2 дин. или 6 динара.

Ово је објашњење потребно што пре,
јер су ранији часници наплаћивали свега
таксу од 2 динара, без обзира на број
тужитеља, па сад треба привести пред-
мете крају, како не би застарели?“

— На ово питање одговарамо:

По начелу, постављеном у напомени
под 2. тачке 227 и напомени код тачке
233, такса се наплаћује према броју кри-
вичних дела, а не према броју криваца
или тужиоца.

Према томе, кад год је једно иступно
дело, па су једну тужбу подигли сви по-
вређени заједнички, онда једну таксу пла-
ћају од 2 динара.

Ако је, пак, дело учињено према сва-
ком тужиоцу посебице и у разно доба,
онда сваки од њих плаћа засебну таксу
од 2 динара, ма да и једном тужбом туже.

IV.

Један општински деловођа пита:

„Молим уредништво за обавештење:
Да ли удата учитељица има права на
станарину, кад јој муж није државни чи-
новник, већ занатлија, трговац или рен-

тијер, па и он живи у месту, где му је жена учитељица?"

На ово питање одговарамо:

Чланом 16. закона о народним школама, признато је право учитељима на стан у природи или новцу.

Ограничење, које се чини последњим ставом ове законске одредбе важи само онда, кад је муж учитељ, јер хоће да спречи примање две станарине.

То се нарочито види из речи: „ако муж службеном потребом живи у другом месту“.

Како код оних мужева, који нису чиновници, у опште не може постојати случај „службене потребе“, да на страни живе, то се ни ограничење, које се законом чини не односи на њих.

Према томе, учитељице, удате за трговце, занатлије и т. д. имају права на стан у природи или новцу.

V.

Суд општине солатушке, актом својим Бр. 1650. питао је, како ће се извршити једна кривична пресуда.

— На то питање одговара му се:

Кад је суд могао преписати цело питање општине д. крушевичке Бр. 648. штампано у бр. 31. „Полицијског Гласника“ за ову годину, онда је могао прочитати и одговор, који је њој дат, па отуда извести потребан закључак и за себе.

Уредништво је неколико пута до сада рекло, да му се не постављају питања, која су једном објашњена, па то и сада понавља.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ОБЈАВА

Тадија Луковић, земљоделац из Пасјаче, среза добричког, одметнуо се од власти, извршивши два убиства, у намери да и даље чини казнима дела.

На основу чл. 9. зак. о јавној безбедности, начелство округа топличког овим га позива, да се у року од 20 дана, рачунајући од дана када ова објава у „Српским Новинама“ изађе, пријави најближој полицијској власти или најближем првостепеном суду, јер ако у остављеном року то не буде учинио, начелство ће га огласити за хајдука.

Лични опис:

Тадија је стар 24 године, раста средњег, пун, лица округлог, а образа румених, бркова малих црних и наоштрених, браду брије, косе смеђе, ретких зуба, а лица плавог; од одећа имао је на себи фермен, гуњ и чакшире од сурога сељачког сукна, на глави шајкачу плаву, на ногама чарапе вунене везене вуницом и опанке, а наоружан је пушком маузер-кокинком.

Бр. 6276. Из канцеларије начелства округа топличког, 16. августа 1908. год. у Прокупљу.

ПОТЕРЕ

Богдан Јанковић, пекарски момак, родом из Дивостина, ноћу између 19. и 20. овог месеца извршио је опасну крађу своје газди Настасу Томићу, пекару из Београда, са станом у Рагарској улици бр. 1. Богдан је обио један сандук, у коме је било 5.000 динара у разној монети, узео новац, па по извршењу дела побегао. Богдан је стар око 30 година, малог раста, у десну плећку гурав, размакнутих ногу у коленима, упалних очију, широка носа, плав. Позивају се све полицијске и општинске власти

да Богдана у својим домањима живо потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи града Београда, с позивом на акт Бр. 34168.

Јован Марјановић „Кобиљац“ слуга, осуђеник београдског казненога завода, 18. овог месеца побегао је при спроводу испред кућара код хотел „Лондона“. Јован је родом из Кобиља срезом млавског, стар 17 го-

дина, средњег раста, очију жућкасто-плавих, косе смеђе, носав; од особених знакова има: а.) ожиљак од ране, неправилног облика, величине 2 см, на средини десног образа; б.) брадавицу, величине пшеничног зрна, на левој јагодици и в.) белегу од ране, неправил-

ног облика, величине 1|1.5 см. при дну леве стране потиљка. На осуди је био због убиства, а осуђен је пресудом првостепеног суда за округ београдски од 21. септембра 1907. године Бр. 26.007 на пет (5) година робије без окова. Врло је опасан и склон вршењу казних дела, а син је добро познатог хајдука Петра Кобиљца и хајдучице Миље. Износиће његову фотографију, позивамо све полицијске и општинске власти да га енергично потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи београдског казненога завода с позивом на акт Бр. 4502.

Алекса Ђорђевић, ски-тачки Циганин, украо је ноћу између 8. и 9. тек. месеца кобилу Драгутина Милетића из Кочника, па побегао. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима; да Алексу потраже и пронађеног спроведу начелнику среза темнишког Денеша начелника среза темнишког Бр. 5.

Станмир П. Димић, из Давидовца среза сврљашког и Живан Младеновић, из Лабукова среза бањског, и вршили су пре неколико дана опасну крађу и по извршењу дела побегли. Станмир је стар 28 година, обичног раста, плав. очију зелених, бркова малих, у сељачком оделу; Живан је стар 30. година, средњег раста, плав, очију

зелених, бркова малих, у сељачком оделу. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да Станмира и Живана потраже, па их у случају проналаска спроведу начел. среза сврљашког с позивом на депешу Бр. 10.071.

Милан Благојевић, звани „Крајинац“, земљоделац — трговац, осуђеник београдског казненога завода, 18. овог месеца побегао је

са рада из Доњег Града. Милан је родом из Пожаревца, стар 37 година, високог раста, очију угаситих, косе и бркова црних, од особених знакова има: а.) слепоочну и темну ћелавост; б.) у оба ока ситне црне пеге; в.) око врата више брадавица разне величине;

г.) по грудима мањав; д.) ожиљак од чира, неправилног облика, величине 1|1 см., за 16 см. испод седмог кичменог обртња и за 6 см. у лево од кичме и њ.) на обема ногама мали прсти пресавијени преко домалих. На осуди је био због два силовања, а осуђен је пресудом пожаревачког првостепеног суда од 26. маја 1907. год. Бр. 2630. на петнаест (15) година робије без окова. Раније је једном осуђиван у 1899. години на петнаест (15) година робије у тешком окуву због прављења лажних

у случају проналаска стражарно спроведу начелству окр. крагујевачког с позивом на депешу Бр. 13.553.

Непознати крађивци ноћу између 15. и 16. овог месеца украли су Милуна Павловићу из Читлука, среза расинског на путу Ниш—Топоница два вола, једна волујска кола са целим прибором: 5. буради: једно празно, а четири пуна сирћетом: један пун пак са трицима, један празан пак и две зобнице. Један је во

писоша, од које је казне издржао четири (4) године. Износећи Миланову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га живо у својим домаћинствима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи београдског казненог завода с позивом на акт Бр. 4505.

Зорка, жена Павла Гојића, из Звезде среза посаво-тамнавског побега је од свога мужа 15 овог месеца заједно са **Живком Мијатовићем**, из Прове среза посаво-тамнавског и однела многе ствари и 140 динара у новцу. Зорка је стара 32—33. год., малог раста, у лицу плава, косе црне, а **Живко** је стар 40. година, очију и бркова црних. брије се. И Зорку и Живка треба потражити, и у случају проналаска спровести их начелству окр. подринског с позивом на депешу Бр. 11449.

Живојин Ђурђевић, земљод. из села Јагњила у срезу јасеничком, окр. смедеревском, убио је у октобру месецу прошле године на путу, у атару општине шаторачке Илију Мирковића, из Бјелуше, среза ариљског, па по извршењу дела побегао. Живојин је стар 25—27 година, средњег раста, округла лица, плав, у сељачком оделу. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу крагујевачком првостепеном суду с позивом на акт Бр. 32128.

Живојин Величковић, пекарски радник код Петра Анђелковића, пекира из Крагујевца, украо је од Петра 180.50 динара, па побегао за Београд. Живојин у Београду има рођака, пекара, у близини царинарнице на Сави. Живојин је стар 20. година, средњег раста, смеђ. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да Живојина потраже, и

длаке зелене, матор 28 година, други је длаке сиве, ротова обичних. Све полицијске и општинске власти нека обратe пажњу на крадене ствари, па у случају проналаска о томе известе начелника среза нишког с позивом на депешу Бр. 19.267.

Трајило Грујић, осуђеник пожаревачког казненог завода, родом из Жагубице утекао је 18. овог месеца са рада из Добричева. Осуђен је по други пут за опасну крађу. Трајило је стар 28. година, раста малог, црномањаст, носав, носа повијена. Од државног одела носи на себи: гуњ, капу и опанке на ногама. Треба га живо потражити, па у случају проналаска спровести у Добричево, с позивом на депешу Бр. 3.9010.

Милорад Филиповић, из Звездара, среза тамнавског, извршио опасну крађу па по извршењу дела побегао. Милорад је стар 29 година, раста високог, добро развијен, црномањаст, бркова средњих. Од одела има на себи дугачку шарену кошуљу и нов гуњ. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза тамнавског с позивом на депешу Бр. 13.948.

Т Р А Ж Е С Е

Ружу, кћер пок. Милована Аћимовића, земљод. из Погеди, среза ариљског, коју је нестало 29. прошлог месеца из Ариља, тражи начелник среза ариљског актом Бр. 8547. Ружа је стара 26 година, малог раста, очију плавих, у лицу смеђа, на себи има реклу и сукњу од лица. Пронађену треба упутити начелнику среза ариљског с позивом на акт Бр. 8547.

Уроша Раденковића, родом из Власотица, бившег осуђеника пожаревачког казненог завода, тражи начелник среза власотичког депешом Бр. 11166, ради издржавања једногодишњег полицијског надзора. Урош је стар 22 године, средњег раста, очију зелених, косе смеђе, брије се; од особених знакова има: а.) белегу од посекогине, у облику праве линије, правца вертикалног, величине 1 см., на средини потиљка и б.) брадавицу, величине кукурузног зрна, за 5 см., испод седмог кичменог обртња и за 2 см. у десно од кичме. На осуди је био због просте крађе. Износећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га потраже и пронађеног подвргну издржавању надзора.

К Р А Ђ А С Т О К Е

Непознати крађивци украли су пре извесног времена једну кобилу Божићу Поповићу, земљод. из Доњег Љубеша, среза моравског округа нишког. Кобила је матора 9 година, доратаста, са жигом «О». Депеша начелника среза моравског округа нишког Бр. 8760.